

SZENTES és VIDÉKE

A Csongrádvármegyei Gazdasági Egyesület Hivatalos Közlönye.

Megjelen **vasárnap** és **csütörtökön**.
Előfizetési ár:
negyedévre 2 korona 50 fillér. Félévre 3 kor. Egész évre 10 kor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kossuth-tér, Haris-ház,
hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket és nyilttéri közleményeket
a kiadóhivatal
méréselt áron számít fel.

Gyermekvédelem.

Az utolsó évtized törvényalkotásai közt alig van olyan, amely annyira magán viselné az emberszeretet jegyét, mint a gyermekvédelemről szóló törvény, valamint az annak végrehajtásáról kibocsátott és vele szoros kapcsolatban levő belügyminiszteri rendelet, mely körülírja az állam feladatait az elhagyott gyermekek irányában.

Aldott törvény valóban és áldott, okos a végrehajtása is.

Az elhagyott, az önmagával tehetetlen gyermeknél ugyan van-e valaki, aki a gyámolításra, a védelemre jobban rá volna szorulva? A felnőtt embernél a testi épség esetleges hiányát pótolja a gondolkodó ész, vagy az érzet a testi erő; de a csecsemőnél úgy a test, mint a lélek fejletlen, önmagával tehetetlen; ha nincs, aki gondját viseli, ha az emberszeretet melege nem veszi körül, elpusztul, mint a gondozatlan kényes virág.

A f. hó 1. napjától, vagyis tegnapelőttől kezdve a gyermekvédelem terén az állam veszi át a vezető szerepet. Ekkor lépett ugyanis életbe az a szabályzat, melyről már többször írtunk és amelyet most az alábbiakban ismertetünk.

A gyermekvédelemről alkotott, fentemlített törvény értelmében az állam az ország minden részében gyermekmenhelyeket állít. Az erre vonatkozó szabályzat első szakasza kimondja, hogy a **testi és hatóságilag elhagyottá nyilvánított minden gyermeknek** joga van ahhoz, hogy valamelyik állami gyermekmenhelybe felvegyék. Elhagyottá pedig az olyan 15 éven alul levő kora gyermekeket nyilvánítják, akiknek eltartására és nevelésére köteles és képes hozzátartozóik nincsenek és akikről senki sem gondoskodik.

Valamely gyermeket elhagyottá nyilvánítani: az illetékes árvászeknek a joga, amelynek a szabályzat ezenkívül azt a jogot is megadja, hogy ha egy gyermekről a hozzátartozók nem gondoskodnak sem testileg, sem erkölcsileg, — annak a részére olyan gyámat rendeljen ki, aki a gyermeket aztán a menedékhely gondozására bizza.

A szabályzat második része az állami gyermekvédelem szervezetét ismerteti.

E szerint a belügyminiszter az országot, a gyermekvédelem szempontjából kerületekre osztja fel, menhelyintézeteket pedig a szükséghez képest

állítja fel. Az állami gyermekmenhelyek kiegészítő intézményei a szakoktatásra és szigorúbb nevelésre berendezett nevelőházak és a gyermekgyógyító intézetek.

A menedékhelyek élén egy-egy igazgató főorvos áll, akinek keze alatt megfelelő számú orvos, hivatalnok és dajka működik. A szabályzat részletesen körülírja ezek mindegyikének a teendőjeit.

A szabályzat harmadik része a gyermekek felvételének, gondozásának, ápolásának, nevelésének és felügyeletének módzatait ismerteti.

A felvett gyermek — e szerint — mindaddig az intézetben marad, amíg a viszonyok kívánják; aztán pedig kiadják egészséges fekvésű városokban vagy talvakkban létesített gyermekelepekre, valamely nevelő szülő, esetleg a tulajdon édesanyja gondozásába. A telepen a gyermek állandó orvosi gondozás alatt áll. Hét éves korig marad a nevelőszülőknél, ezután kiadják kiképzés végett valamely gazdához vagy iparoshoz, vagy ha kiváló hajlama van hozzá, valamely nevelőintézetben helyezik el.

Hét éves koráig minden költséget, amit a gyermekre fordítanak, az állami menedékhely viseli; 7 éven túl 15 évig a költségeket a menedékhely előlegezi, de az illetékes árvászek megtéríti.

A gyermek nevelésének olyan irányúnak kell lenni, hogy 15-ik éves életkorán túl maga kereshesse meg a kenyerét; kiváló gyermekek iskolázatásáról azonban 15 éves korukon túl is az állam gondoskodik.

Figyelemre méltó része a szabályzatnak az, amelyik kimondja, hogy az állam a gyermekvédelem terén karöltve kíván a társadalommal együtt munkálkodni. E végből ott, ahol gyermekelepek, vagy menedékhelyek vannak, bizottságokat, esetleg egyesületeket kell alkotni, amelyek nem csupán a gyermekmenedékhelyek ellenőrzésére vannak hivatva, hanem szinte kötelességük is megkönnyíteni az elhagyott gyermekek gondozásának és nevelésének emberies nagy munkáját.

Piacunk drágasága. Szentes lakossága túlnyomó részben földmiveléssel foglalkozik és természetesen azon iparkodik, hogy a legkisebb földdarabot is bevesse és az azon termelt élelmiszereket részint saját céljaira, részint pedig eladás útján értékesítse.

Ha visszatekintünk a múltba és azt a jelenet összehasonlítjuk, — azt látjuk, hogy

városunk népe ma már sokkal nagyobb fordít a konyhakertészeti növények termelésére és hogy különösen a baromfityénysz és jelentékeny lendületet vett.

Ez mindenesetre örömdetes dolog, mert a földmivelőnek ezen munkájában fő segítő-társ a feleség, illetve a család, melynek ebből, a nélkül, hogy valami nagy tökébfektetést igényelne, olyan tisztességes jövedelemforrása nyílik, amelyből bármikor is pénzelt.

Népnk különösen azóta kedvelte meg a baromfityényszét, mióta tudatára jött annak, hogy e jószágnak nap-napra nagy kelendősége van és hogy azt igazán olyan árban tudja értékesíteni, mely minden eddigi várakozásat fölülmulja.

És hogy e nagy kelendőségnek mi az oka: azt mindenki nyilván láthatja, aki csak egyszer is végigjárta a hetivásár alkalmakor az aprójószág piacon, ahol kofa, kereskedő egymással vetekszik, hogy első legyen a baromfi megvásárlásában, sőt egyik-másik annyira élelmes, hogy már útban elfogja a csirkével vagy más szárnyással a piacra törekvő árust és ha csak lehet, — már ott meg is köti vele az alkut.

A termelőre nézve ez a helyzet természetesen áldásos, mert így biztosra veheti, hogy nem képes anyai baromfijószágot tenyészteni, amin jó áron túl ne adhasson. De viszont éppen olyan kellemetlen ez városunk lakosságának arra a rétegre, amely nap-nap után a piacról kénytelen élelmi szükségleteit beszerezni, — mert hat a minden időben és minden alkalommal nagy kereslet mellett mindig jó drágon is kell piacunkon mindent megvenniük, úgy, hogy ma a szentesi piaci árak — ami szinte lehetetlen — vetekednek a budapesti vásárcsarnok áraival.

E mellett mindenki elhiheti, hogy nem a java jut a helyi fogyasztónak; mert az a viszonteladó kofa, vagy kereskedő, aki már hajnali 5 óratól lesi a vásárt, bizonyosan nem a silányat, hanem a javát valogatja ki és szedi össze az árúnak. A helybeli fogyasztónak, aki legtöbb esetben későbbben megy a piacra, már csak a selejtese marad, amit hozzá még — kényszerűségből — jó drágon is kell megfizetnie.

Hát még, ami szintén gyakori eset, — ha a kofa kikapja az alkudott baromfit a helyi fogyasztó és vevő kezéből és durva kifakadások közepette fizeti ki az árát.

Ne kicsinyelje senki, mert nagy baj ez a város közéletéhez érdekekből és ezen az immár szinte tűrhetetlen állapoton segíteni: a hatóság elsőrendű kötelessége.

És soiban az előjárásához fordulunk, nevezetesen a kapitánysághoz. Van nekünk piaci rendtartásunk, mely megszabja, hogy piacon kívül, az elárúsítónak az utcán elfogásával, vagy a piacon bizonyos idő előtt: viszontelárúsítónak

